

[Finansministeren.]

egentlige abonnementsbetaling uden for den afgiftspligtige værdi. Momsnævnets afgørelse skaber ligelighed på området, og det turde være væsentligt i enhver beskatningslov.

Nævnet har tillige truffet afgørelse om, at der skal svares merværdiafgift af tilslutningsafgifter, der betales efter lovens ikrafttræden, selv om det med tilslutningen forbundne installationsarbejde er udført før dette tidspunkt. På den anden side skal der ikke betales merværdiafgift af tilslutningsafgifter, der er betalt før lovens ikrafttræden, uanset hvornår installationsarbejdet udføres.

En del værker finder ikke denne afgørelse rimelig, idet de henviser til, at den afgiftspligtige omsætning efter lovens almindelige regler skal opgøres på grundlag af stedfundne leverancer, hvorfor de mener, at tidspunktet for de pågældende installationers udførelse, tilslutningstidspunktet, må være afgørende for, om afgift skal betales. Nævnet har begrundet sin afgørelse med, at tilslutning til ledningsnettet ikke medfører, at forbrugerne får ejendomsret over de pågældende ledninger m. v. Tilslutningen må derfor efter nævnets opfattelse anses som beløb, der afkræves modtageren som betingelse for levering af varer og afgiftspligtige ydelser. Det er det afgørende punkt.

Ved bedømmelsen af, om disse regler er rimelige, må man have for øje, at der ved enhver ny afgiftslov eller ændring i en gældende lov vil opstå uligheder, f. eks. mellem dem, der har foretaget indkøb inden lovens ikrafttræden, og dem, der først køber efter dette tidspunkt.

Afsnit IV giver regler for den afgiftspligtige omsætnings omfang. Vi har i finansministeriet søgt at administrere disse regler således, at erhvervslivets forskellige interesser, som meget vel kan være modstridende, bliver tilgodeset.

I afsnit V finder man bestemmelserne om, hvordan den afgiftspligtige omsætning opgøres. Jeg skal her minde om, at jeg allerede

i juli måned besvarede et spørgsmål fra hr. Henry Christensen om, hvorvidt jeg ville overveje snarest muligt at søge momsloven ændret således, at den tidligere forudsatte adgang for de momsregistrerede til i deres afregning af merværdiafgift at vælge mellem faktureringsmetode og betalingsmetode indføres. Jeg gav et temmelig udførligt begrundet svar på, hvorfor jeg ikke kunne gå med til at søge momsloven ændret i denne retning, og kunne i og for sig nøjes med at henvise hertil. Jeg vil dog gerne tilføje følgende:

Det kan ikke nægtes, at det for nogle virksomheder med et simpelt bogholderi ville være lettere, hvis de kunne opgøre den ind- og udgående afgift efter betalingsmetoden. Derfor vil jeg gerne fremhæve — og jeg ved ikke, i hvilket omfang hr. Henry Christensen og de øvrige forslagsstillere er bekendt med det — at vi i praksis har godkendt, at sådanne virksomheder baserer deres regnskabssystem på betalingerne, når de blot ved udgangen af hvert kvartal foretager de nødvendige reguleringer vedrørende debitorer og kreditorer. I et vist omfang, f. eks. for de sædvanlige ugeregninger i detailhandelen, ses der også i praksis helt bort fra regulering, således at langt det største antal almindelige detailforretninger i dag kan betragte betalingerne som udtryk for de skete leverancer. Det er min opfattelse, at man herved i meget vid udstrækning har imødekommet den regnskabsmæssige begrundelse for betalingsmetodens anvendelse navnlig i visse mindre virksomheder.

Så er der spørgsmålet om likviditeten. Hvad angår likviditetssynspunktet, som jo er brugt som argument for betalingsmetoden, skal jeg blot fastslå, at momsen isoleret set allerede med leverancemetoden som den eneste mulighed betyder en væsentlig, meget væsentlig likviditetsforbedring, i erhvervslivet som helhed. Dette hænger naturligvis sammen med, at forbrugerne som hovedregel — den største del af forbrugersalget er jo kontantsalg — betaler afgiften tidligere til erhvervsvirksomhederne, end disse skal